

2. søndag efter helligtrekonger

Han kom da til en by i Samaria, der hed Sykar, i nærheden af det stykke jord, Jakob gav sin søn Josef. Dér var Jakobsilden. Træt af vandringen satte Jesus sig så ved kilden; det var ved den sjette time.

En samaritansk kvinde kom for at hente vand. Jesus sagde til hende: »Giv mig noget at drikke.« Hans disciple var nemlig gået ind til byen for at købe mad. Den samaritanske kvinde sagde til ham: »Hvordan kan du, en jøde, bede mig, en samaritansk kvinde, om noget at drikke?« – jøder vil nemlig ikke have med samaritanere at gøre. Jesus svarede hende: »Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, der siger til dig: Giv mig noget at drikke, så ville du have bedt ham, og han ville have givet dig levende vand.« Kvinden sagde til ham: »Herre, du har ingen spand, og brønden er dyb; hvor får du så levende vand fra? Du er vel ikke større end vor fader Jakob, som gav os brønden og selv drak af den, ligesom hans sønner og hans kvæg?« Jesus svarede hende: »Enhver, som drikker af dette vand, skal tørste igen. Men den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv.« Kvinden sagde til ham: »Herre, giv mig det vand, så jeg ikke skal tørste og gå herud og hente vand.«

Han sagde til hende: »Gå hen og kald på din mand, og kom herud!« Kvinden svarede: »Jeg har ingen mand.« Jesus sagde til hende: »Du har ret, når du siger: Jeg har ingen mand; for du har haft fem mænd, og den, du har nu, er ikke din mand; dér sagde du noget sandt.«

Kvinden sagde til ham: »Herre, jeg ser, at du er en profet. Vore fædre har tilbedt Gud på dette bjerg, men I siger, at stedet, hvor man skal tilbede ham, er i Jerusalem.« Jesus sagde til hende: »Tro mig, kvinde, der kommer en time, da det hverken er på dette bjerg eller i Jerusalem, I skal tilbede Faderen. I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, for frelsen kommer fra jøderne. Men der kommer en time, ja, den er nu, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og sandhed. For det er sådanne tilbedere, Faderen vil have. Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, skal tilbede i ånd og sandhed.« Kvinden sagde til ham: »Jeg ved, at Messias skal komme« – det vil sige Kristus; »når han kommer, vil han fortælle os alt.« Jesus sagde til hende: »Det er mig, den, der taler til dig.«

Joh. 4,5-26

Kilden med det levende vand

MOGENS G JENSEN

Tanken

Det var afgørende for en ganske almindelig landsbyboer at have adgang til en kilde med frisk vand i gåafstand fra hjemmet. Adgang til frisk vand er en af de vigtigste forudsætninger for, at vi kan leve. Sådan var det dengang, og sådan er det stadig. Bare tænk på indbyggerne i Gaza for tiden. Den mest nødvendige førstehjælp består i rent drikkevand.

Troen

Det er tankevækkende, at Jesus som jødisk mand bad en halvhedensk kvinde om noget at drikke. Alt er jo skabt ved ham, og han kunne med lethed have bedt sin himmelske far om at give ham en kop vand. Han kunne også bare have ventet med at bede om noget at drikke, indtil hans disciple kom tilbage fra byen, efter at de havde været inde for at købe mad. Men det gør han ikke. Han beder hende om en tjeneste. Måske fordi denne bøn bliver en åbning til, at han kan komme til at tale med hende om hendes dybeste behov. Ved at vedgå sit behov giver han hende anledning til at åbne op for sine drømme og sine længsler.

Jeg tror, at vi som kristne kunne gøre det samme med held. Tænk, hvad der kunne ske, hvis vi som kristne ikke altid var dem, som havde de rette svar, men også vedgik os vores tvivl og usikkerhed? Er det mon sådan, Jesus også handler med mig? Lader han mig se mit behov for det sande og det levende vand? Jesus beder mig om hjælp, fordi han har brug for min hjælp. Eller måske snarere fordi han ser mit behov for hjælp. Det er nemlig, når jeg tjener Jesus, jeg mærker mit eget behov for levende vand.

Kvinden er gået ud til kilden for at hente vand. Og Jesus kommer og sætter sig ved kilden, han som er det levende vand. Og de to falder i snak om noget så hverdagsagtigt som det at hente frisk vand. Det er denne dobbelthed, Jesus spiller på. Kvinden har brug for vand for at kunne leve. Og han er det vand, som kvinden ikke kan se, men som hun har lige så meget brug for, som det vand, hun selv kan hente. Jesu vand er levende, ikke kun i den forstand, at det er friskt og ferskt, men også i den betydning, at det giver evigt liv til den, som drikker det. Det er svært for kvinden at forholde sig til, og det samme er tilfældet for os. Hvor ofte kommer vi ikke til at prioritere det fysiske og det materielle? Vi bygger huse og sørger for at få indlagt frisk vand og el og internet. Vi tager hånd om alle vores fysiske behov. Men hvad med kilden til levende vand, får vi den indlagt i vores hverdagsrutine og liv?

Jesus kender kvinden. Han ved, hvor hendes behov for levende vand befinder sig. Han kender hendes ømme punkt og sætter fingeren spot on på netop det punkt. Han kender synden i hendes liv. Han kender hendes dårlige samvittighed. Han ved nøjagtigt, hvor hendes smerte ligger, nemlig at hun aldrig er lykkedes med at få et ægteskab til at fungere. Hele fem forliste ægteskaber ligger bag hende, så hun har helt opgivet at tro på ægteskabet og lever nu papirløst sammen med mand nummer seks. Men netop her vil Jesus vise hende, at han er levende vand, det vand hun har så stort behov for. Det er tilgivelsens vand, genoprettelsens vand, som giver liv, evigt liv.

Og vi må spørge, hvor i mit liv har jeg brug for Jesu livgivende og rensende vand? Hvor er det, skoen trykker i mit liv? Hvor er det, min tørst ligger? Vi har nemlig alle en tørst, som vi har vanskeligt ved at identificere. En underlig udefinerbar længsel efter noget, der kan stille vores tørst.

Den gamle kirkefader Augustin skriver i sin bog 'Bekendelser' sådan her: 'Du har skabt os til dig, og vort hjerte er uroligt, indtil det finder hvile i dig.' I sin ungdom levede han et meget udsvævende liv, hvor han forsøgte at stille sin livstørst med gladiator kampe, sex, svir og druk og gennem en gnostisk sekt, som hed manikæerne. Men ingen af alle disse stimuli slukkede hans tørst. Augustin kunne ikke mærke, hvad det var, han længtes efter. Det eneste, han mærkede, var, at han ikke fik bugt med tørsten i sit liv, uanset hvad han så søgte trøst i. Augustin bliver anfægtet over sit liv, især at han har svært ved at sige nej til fristelser. En augustdag i 386 sidder han under et figentræ i Milano og græder over sig selv, da han hører en drengestemme synge: 'Tag og læs, tag og læs.' Augustin finder straks biblen frem og slår tilfældigvis op på Rom. 13,13-14: 'Lad os leve sømmeligt, som det hører dagen til, ikke i svir og druk, ikke løsagtigt og udsvævende, ... men iklæd jer Herren Jesus Kristus...' Han skriver således om denne oplevelse: 'Straks da jeg var nået til enden af denne sætning, strømmede der ligesom et vishedens lys ind i mit hjerte, og al tvivlens mørke svandt bort.' Fra da af stillede Augustin sin tørst i kilden med levende vand.

Udfordringen

Hvor i dit liv, oplever du en tørst efter noget andet og efter det levende vand?